

[Askjær Jørgensen]

at skaffe den forøgelse, som inflationen kræver, skal man altså tjene 300.000 kr. og så aflevere de 200.000 kr. til finansministeren. Hvis ikke man kan forstå, at det er nogle af de alvorligste problemer, så kan man altså ikke diskutere, hvordan man skal skaffe folk i arbejde. Det tog hr. Jørgen Jensen netop så meget fat på i sin tale heroppe.

Hvis hr. Jørgen Jensen vil gavne noget med hensyn til renten, så skulle hr. Jørgen Jensen støtte fremskridtspartiet og afskaffe kapitalvindingsskatten f. eks. Kapitalvindingsskatten virker således på landbrugsejendomme, at den simpelt hen presser priserne op på dem. Hvad skal så en køber af en eventuel landbrugsejendom, af en landbrugsbedrift? Ja, han skal bruge 200.000, 300.000, 400.000, 500.000 kr. mere. Hvordan skal han finansiere det? Ja, der bliver nogle flere obligationer, der skal sælges, og dermed får vi igen et større udbud af obligationer. Hvis man vil gavne rentesituationen i Danmark, så skal man afskaffe kapitalvindingsskatten, så skal man følge fremskridtspartiet i vore forslag til finansloven. Vi er vejen frem. Det kan kun gøres ad denne vej.

Vi har nu fået forklaret, at rentens højde har noget at gøre med, at der er mange, der er arbejdsløse. Heri er vi enige. Derfor er det netop, man skal prøve at foretage den afvejning: hvad gør mest ondt, enten fremskridtspartiets besparelsesforslag til finansloven – der altså vil medføre en lav rente, hvorved folk vil komme i beskæftigelse – eller alternativet, at man vedtager den finanslov, man påberåber sig er sådan en gevaldig social sikring osv.? Den medfører altså, at en 200.000–300.000 mennesker er gjort ledige, at man har fratjålet en 200.000–300.000 mennesker deres job.

Jeg synes, vi burde diskutere disse essenser i de økonomiske forhold i vort samfund. Det er alene finansloven og stillingen til finansloven, der har noget at gøre med inflationen, med arbejdsfri indtægter og med rentens højde – der dels er negativ, når det drejer sig om indskyderne, og dels er gevaldig belastende, når det er erhvervslivet, der skal låne pengene.

Det er malplaceret, at det er kommunisterne, der har foranlediget denne forespørgselsdebat. Det burde være de partier, der virkelig ville gå ind for at sætte renten ned. Det vil kommunisterne ikke. Den politik, som hr.

Jørgen Jensen skitserede heroppe, vil ikke medføre en lavere rente.

Vi tager naturligvis del i debatten her, men vi nærer ingen forhåbninger om, at vi kan overtale regeringen til at acceptere, at den eneste måde, hvorpå man kan sætte renten ned, er ved at følge fremskridtspartiets forslag til finansloven. Derfor venter vi kun på den situation, at en større del af befolkningen kan forstå, hvad det egentlig er, der ligger i det, når man støtter socialdemokratiet. Når man støtter socialdemokratiet og dermed får de finanslove, man har, så får vi dette underskud på betalingsbalancen. Vi får dermed højrenten. Vi får dermed de arbejdsløse. Der skal en ny slags politik til. Der er ét parti, der klart har tegnet den. De partier, der har støttet socialdemokratiet ved vedtagelsen af finansloven, kan ikke komme og sige, at deres samvittighed er ren.

Anders Andersen (V):

Hr. Jørgen Jensen benyttede jo lejligheden til at ride hele DKPs program op på det økonomiske område og skitsere den planøkonomiske, socialistiske politik, som man står for fra kommunisternes side. Det er klart, at det vender vi os fra venstre imod. Det er ikke den måde, man løser problemerne på.

Statsministeren startede sin tale med at sige, at han fandt, det var ønskeligt, om renten kunne sættes ned. Det kan jeg være enig med statsministeren i, det er i allerhøjeste grad ønskeligt, og jeg ventede selvfølgelig spændt på, at der derefter kunne komme en klaring på, hvordan renten kunne sættes ned. Men statsministeren fortsatte sin tale med at nævne de argumenter, som vi andre – i hvert fald jeg, men også mange andre – næsten altid bruger, når man skal forklare, hvorfor vi har det høje renteniveau, nemlig spørgsmålet om betalingsbalanceunderskuddet, spørgsmålet om gældsætningen til udlandet, den for lille valutabeholdning og den store arbejdsløshed. Det er i og for sig kendte argumenter, som vi har måttet bruge – men jeg siger gerne: som jeg efterhånden er blevet træt af at bruge, fordi der ingen løsninger ligger i at fortsætte med denne argumentation.

Statsministeren fortsatte med at sige, at før vi kan ændre på renteniveauet, så skal vi have sat betalingsbalanceunderskuddet ned.